

AZ EGYSÉGBEN MAGYARORSZÁGÉRT EGYESÜLT ELLENZÉK NŐÜGYI MUNKACSOPORTJÁNAK NŐNAPI KÖZLEMÉNYE

Március 8. a női egyenjogúság és a nők emberi jogainak napja. Mára a kezdeti harcok munkásdemonstrációkból, sztrájkkövetelésekből világszerte ünneppé szelődött. Most azonban nehéz ünnepelni.

1917-ben Oroszországban nők tüntettek – kenyérért és békéért. Ma, amikor a szomszédos Ukrajnát orosz tankok lepik el, újra aktuális lett ez az Európában szürreálisra váló kép: nők tüntethetnének kenyérért és békéért.

Majd' két hete dúl a háború, százezrek menekülnek Putyin hadserege elől. A százezrek között rengeteg nő és gyermek. Sokan apjuk, férjük és fiaik nélkül – hiszen ők harcolnak a családjukért, a hazájukért. Emellett sok nő Ukrajnában maradt, és fegyvert fogott. Bénító és sokkoló mindezt látni.

Vajon milyen az agresszor nőnapja, milyen a nőképe? Putyin, a félmeztelenül lovagló medveölő, az erős férfihatalom megtestesítője. Nagy sármőr és manipulátor. Miközben rendszeresen tesz nőket megalázó, lealacsonyító szexista kijelentéseket, a népesedéspolitikát a nemzetbiztonsági stratégia részévé teszi, és olyan nőket juttat magas pozícióba, akik maguk végzik el a nők alárendelt szerepének fenntartásához szükséges piszkos munkát, például a családon belüli erőszak büntethetőségének enyhítését. Ismerős a képlet?

Az Orbán-kormány a nők esélyegyenlőségére vonatkozó politikát a családpolitikával cserélte fel, kettős üzenetet küldött: pozitívan beszélt a hagyományos nemi szerepekről és hierarchiáról – ahol a nőnek a konyhában a helye –, látványosan kerülte a nők elleni erőszak témáját, ugyanakkor intézkedéseket hozott, amelyek növelték a nők munkaerőpiaci jelenlétét. Vajon Putyint követi ebben? A nők társadalmi befolyásának visszafogására törekszik? Vagy nincs szüksége mintára?

A nők számára a tudáshoz való hozzáférés, a fizetett munkavégzés, a politikai részvétel az utóbbi évszázadig elképzelhetetlen volt. Ezeken a területeken ma is a küzdenünk kell a diszkrimináció, a kiszolgáltatottság és a nőket érő erőszak ellen. Az oktatási és a szociális területen, az egészségügyben és a kereskedelemben dolgozók többsége nő – ezekben a szakmákban, hivatásokban méltatlanul keveset keresnek. A politikai és gazdasági döntéshozatalban kevés nő vesz részt, és még mindig kevésbé vagyunk biztonságban az utcán és otthon, mint a férfiak.

Mi, a közéletben és a civil szférában aktív nők nap mint nap tapasztaljuk, hogy nőtársaink a meglévő, optimálisnak nem nevezhető feltételek mellett is mi mindent elértek, milyen sokat tettek, tesznek – másokért és önmagukért. Nap mint nap elénk kerül egy nő, aki kiérdemli az elismerést, és olyan is, aki ezt nem kapja meg. Ebben a felfoghatatlan háborús helyzetben még nagyobb szükség van az élet megbecsülésére, az elesettekről való gondoskodásra és a szolidaritásra, a nők racionalitására, kompromisszum- és béketeremtő képességére.

Mi azért dolgozunk, hogy a nők és lányok – tartozzanak bármilyen életkori vagy társadalmi csoporthoz, legyenek bár fogyatékosokkal élők vagy romák – társadalmi szerepe erősödjön, ne legyenek a döntéshozók számára láthatatlan nők. Azért dolgozunk, hogy lebontsuk az előítéleteket és az előttük tornyosuló akadályokat, hogy segítsünk megerősíteni önbizalmukat, önmagukba vetett hitüket. Azért, hogy a férfiakkal-fiúkkal egyenlő esélyeik, lehetőségeik és döntési szabadságuk legyen személyes boldogulásuk és biztonságuk megteremtésére, megőrzésére. Azért dolgozunk, hogy legyen több nő a gazdasági és politikai döntéshozatalban, legyen több nő a természettudományos, technológiai, mérnöki és informatikai szakmákban. Azért, hogy nagyobb megbecsülést kapjanak, akik egyszerre állnak helyt a gyerekeik és az idős szüleik gondozása terén, és mindezt sokszor fizetetlen módon teszik.

Az elmúlt száz évben a nők bebizonyították, hogy mindent képesek elérni, amit akarnak – ehhez kell támogató környezetet biztosítanunk.

Legyen Magyarország minden nőé, legyen Magyarország mindannyiunké!